

rene, at Plejepersonalet paa Aandssvageanstalterne er større og nødvendigvis maa være større end paa Sindssygeanstalterne. Dernæst er Forholdet det, at paa Aandssvageanstalterne have vi Skoleafdelinger, i alle Tilfælde paa de to Afdelinger, og som Følge deraf maa der holdes Lærere og Lærerinder, holdes Skolebygninger og skaffes Materiel. Alt dette fordyrer Udgifterne paa Aandssvageanstalterne. Saa er der undertiden blevet sagt, at de aandsvage kunne dog bestille noget; man kan faa en Del Arbejde ud af dem. Ja saamænd, det kan man maaske; men det Arbejde er nu ikke saa grumme meget værd. Man regner i Almindelighed paa Sindssygeanstalterne, at 3 Patienter omtrent kunne udføre en normal Mands Arbejde, men for Aandssvageanstalterne regner man, at der skal 5 Mand til at opveje, hvad en normal Mand kan bestille. Hvem der har haft Løjlighed til at se det Arbejde, der kan præsteres paa Aandssvageanstalterne, undrer sig maaske somme Tider over, hvor kønt og godt det er gjort. Det kan gøres kønt og godt; men har man set de tilsvarende Arbejder paa Sindssygeanstalterne, vil man snart være klar over, at de Mennesker, der have gjort dette, ere i Besiddelse af adskillig mere Dannelse og Intelligens, end man finder paa Aandssvageanstalterne. Jeg tror, at paa Sindssygeanstalterne vil man altid finde et større Procentantal, der kan arbejde, end paa Aandssvageanstalterne. Man har før ment, at man kunde komme op til 50 pCt. paa Sindssygeanstalterne, ja, endogsaa derover. Dette Forhold ved jeg er noget ændret, især for Aarhus-Anstaltens Vedkommende, hvor man i høj Grad er gaaet over til Familiepleje, det vil sige, at de sende de bedste af deres Patienter ud. Det samme anvendes i endnu højere Grad paa Aandssvageanstalterne, og deraf følger, at de, der blive tilbage, ere de ringere, og at deres Arbejde er ikke synderlig meget værd. Dersom der paa Aandssvageanstalterne er 25 pCt., der kunne anvendes til Arbejde, tror jeg ikke, at vi kunne komme højere.

Hvad Personalets Arbejde angaar paa de to forskellige Slags Anstalter, jeg her har nævnt, Sindssygeanstalterne og Aandssvageanstalterne, tror jeg, at det Arbejde, der skal gøres overfor de aandsvage, kræver lige saa megen Dygtighed, Udholdenhed og Taalmodighed, som der kræves af dem, der ere ansatte paa et Sindssygehospital. Naar Folketingsudvalget i den lille Betænkning, det har afgivet, har

udtalt, at det ikke er nødvendigt at antage særlig uddannede Plejersker paa Aandssvageanstalterne, kan jeg gerne underskrive dette. Men jeg tror alligevel, at de efterhaanden have faaet uddannede Folk der, fordi man ved Aandssvageanstalterne gør noget lignende, som man nu har gjort ved Sindssygeanstalterne, idet man nemlig selv opdrager de Folk, som skulle være Plejersker ved Anstalterne.

Jeg har intet imod, hvad Folketinget ogsaa har udtalt i sin Betænkning, at Byggeplanerne skulle forelægges Rigsdagen. Jeg tror, at det er rigtigt, hvad den første ærede Taler (Oluf Jensen) udtalte før, at det er godt, at Rigsdagen har lidt Haand i Hanke med de forskellige Byggeplaner til disse Anstalter. Derimod er jeg ikke saa ganske sikker paa den sidste Bestemmelse, som den højtærede Kultusminister dvælede ved, nemlig, at man skal se at godtgøre de Kommuner, som ere stærkt betrængte, nogle af deres Udgifter. Den højtærede Kultusminister gjorde selv opmærksom paa, at det var ikke grumme mange, det kunde dreje sig om, og jeg tror, at det vil give Anledning til ikke saa lidt Bryderi baade for Anstalterne og den højtærede Kultusminister. I Anmærkningerne til Forslaget er opgivet, hvor mange Alumner der skal være paa hver Aandssvageanstalt. Jeg tror ikke, at de opgivne Tal passe; i alle Tilfælde ved jeg, at Antallet for Bredning-Anstaltens Vedkommende er forhøjet. Tallet er ikke 945, men 960. Jeg vil gerne rette en Henstilling til Kultusministeren, nemlig den, at han ikke er alt for striks med at paase, at dette Tal ikke overskrides, at man ikke i Ministeriet holder alt for strengt paa kun at betale for det normerede Antal, thi det er grumme vanskeligt nøje at overholde Antallet. Der er saa mange Mennesker, der have aandsvage, de absolut ville have ind, og naar det er nogenlunde gørligt, ville Anstalterne gerne hjælpe disse stakkels Mennesker til at komme ind paa Anstalten, men man vil ikke kunne gøre det, hvis man fra Ministeriets Side nægter Anstalterne Betaling for dem. Dertil kommer, at det saa at sige vil være umuligt at holde Tallet, fordi der stadig ere nogle i Familiepleje, og vi vide aldrig, hvor længe disse blive ude, en skønne Dag komme de uden noget som helst Varsel og skulle ind paa Anstalten, og naar Belægningen er det, den skal være, vil Antallet altsaa blive overskredet. Jeg haaber, at dette Tal ikke skal tages alt for bogstaveligt. Indenfor Aandssvagevæsenet foregaar